
GENTSE MEMORIEDAGEN: 12 EN 13 MEI

12 mei 1302

Pieter De Coninck komt vruchteloos in Meulestede de Gentse neringen tot verzet en opstand tegen de Leliaerds aanzetten. Hij moet onverrichterzake terugkeren. Vijf dagen later zijn het de Brugse Metten, gans Vlaanderen komt in opstand, alleen Gent blijft de Franse koning trouw.

12 mei 1540

Keizer Karel legt de eerste steen van de Citadel en vertrekt terug uit Gent na de repressie.

12 mei 1606

Eerste steenlegging van de Jezuïtenkerk in de Volderstraat. De werken waren beëindigd in 1619. Ze was een van de laatste specimens van de gotiek in het Gentse. Ze was 50 m. lang, was 22 m. breed en had een hoogte van 17 m. Zij was toegewijd aan St-Lieven. Zij werd later versierd met werken van Rubens, De Craeyer en Van Cleef en met een beeld van St-Lieven van de hand van Laurent Delvaux.

In de nieuwjaarsnacht van 1679 ging de spits van de kerktoren in de vlammen op.

In 1784 werd de kerk door Jozef II geschonken aan de kanunniken van St-Pharaïlde die er verbleven tot aan hun uitdrijving in 1798.

De kerk werd openbaar verkocht op 1 november 1798 aan Karel Manilius voor de spotprijs van 3.000 fr. Het kerkmeubilair werd verkocht op 22 november.

Op 23 december begon men de afbraak van de kerk. Op de plaats ervan kwam de Aula van de Universiteit.

12 mei 1616

Dood te Gouda van Joos Balbiaen.

Deze dokter en alchemist was hier legerkapitein onder de Calvinistische Republiek. Na zijn medische studies in Padua trouwde hij met een edele dame uit Gavere. Hij vestigde zich toen waarschijnlijk in Gavere maar kwam in 1576 naar Gent.

12 mei 1738

Isaac Bontinck, concierge van de St-Sebastiaansschouwburg, kondigt in de Gazette van Gend de opening aan van zijn drankgelegenheden. Het later alom bekend Kelderke (Caveautje). Hij debiteert er "Caffé, Thee, Chocolat ende alle soorten van liqueuren en dat de gone t'sijn huysse komende drincken, aldaer gratis zullen kunnen lesen de Gazetten".

12 mei 1786

Volgens een ordonnantie van dien datum zal het afgekeurde en aangeslagen lijnwaad de "twee volgende mert-dagen uytgehangen worden aan het Toreken op den Vrijdagmarkt met de inscriptie van den naem ende de woonplaetse van den verkoper."

12 mei 1823

Geboorte van Charles d'Hoy.

Hij was onze eerste beroepsfotograaf, zij het dan ook dat hij een opleiding als schrijnwerker had genoten. Hij voelde zich evenwel aangetrokken tot de toen nieuwe, magische manier van “tekenen met licht”.

In 1845 was hij hier al werkzaam als daguerreotypist en hij bouwde zijn camera's zelf.

Na een studio gehad te hebben in de Twaalfkamerstraat liet hij een nieuw daglichtstudio inrichten in de Korte Dagsteeg. Het was trouwens bij Charles d'Hoy dat Désiré Van Monckhoven een volledige praktische opleiding genoot. Er zijn gelukkig heel wat foto's bewaard gebleven van d'Hoy. Wat vooral interessant is, zijn niet zo zeer de portretten die hij beroepshalve maakte, maar de talrijke stadsgezichten die nu een ware schat betekenen voor de heemkundigen. Hij was - en dit is een goede zaak gebleken voor het nageslacht - een enthousiaste aanhanger van een documentaire fotografie die gebruikt werd voor het encyclopedisch inventariseren van historische monumenten, kunstwerken, landschappen en stadsgezichten.

Van de Predikherenkerk die afgebroken werd in 1860 bezitten wij nog een reeks prachtige en opmerkelijk duidelijke foto's die door Charles d'Hoy genomen werden. De Koornmarkt in 1868, de Houtleie in 1870, de Muinkkaai meer dan een eeuw geleden, het pas opgericht Lousberggesticht in 1865, het Entrepot op de Coupure, de Stadswatermolen. Allemaal onschatbare documenten die wij te danken hebben aan Charles d'Hoy en waarvan wij nu nog volop kunnen genieten.

Hij stierf in 1895. Na hem kwamen tal van andere knappe fotografen die het nu verdwenen Gent op de fotografische plaat vereeuwigen. Wij denken maar aan een Edmond Sacré en een Arnold Vander Haeghen.

Spijtig dat de fotografie niet eerder uitgevonden werd. Welke schat zouden wij nu niet bezitten?

12 mei 1850

Dood van Alexander Verschaffelt.

Deze gekende bloemist die geboren werd in 1801 stichtte zijn bedrijf in 1825. Het was gelegen “nabij de Coupure” op gronden van de gewezen Abdij van Waarschoot.

In 1838 behaalde hij de 1e prijs voor de mooiste verzameling afgesneden dahlia's. Hij had 600 bloemen geëxposeerd, waaronder 450 verschillende variëteiten.

Hij stichtte in 1848 de publicatie “Nouvelle Iconographie des Camélias”. Zijn zoon Ambroise die na zijn dood het bedrijf verder zette, zou deze publicatie verder uitgeven tot in 1860.

Alexander Verschaffelt werd begraven op het Campo Santo.

12 mei 1918

Dood van Dr. Charles Van Bambeke.

Hij werd geboren in 1829 en promoveerde hier tot Dokter in 1857.

Hij oefende aanvankelijk zijn beroep uit en maakte zich verdienstelijk gedurende de cholera-epidemie.

Doceerde aan de Universiteit vanaf 1863 en werd hoogleraar benoemd in 1876. Deze cytoloog en embryoloog was de grondlegger van microscopische anatomie in ons land.

12 mei 1950

Dood van Anna Cogen.

Deze zeer verdienstelijke schilderes werd geboren in 1867. Zij had het geluk ter wereld te komen in een intellectueel en artistiek milieu. Zij was de dochter van de geneesheer Eugène Cogen. Twee broers van haar vader, Alfons en Felix, waren gekende schilders. Haar moeder Clara was de dochter van Karel Lodewijk Ledeganck.

Zij kreeg haar eerste kunstonderricht van Jean Delvin en van Armand Heins. Toen ze 24 jaar was trouwde ze met de latere populaire Schepen "Cootje" De Weert.

Een jaar na haar huwelijk komt ze voor de eerste maal in contact met Emiel Claus die haar de Leie en het licht doet ontdekken. Dit zou haar verdere loopbaan oriënteren en ze werd een van de lievelingsleerlingen van Emiel Claus.

Zij woonde op de Coupure op de hoek van wat later de Schepen De Weertstraat zou worden. Een paar honderd meter verder woonde de één jaar voor haar geboren Albert Baertsoen.

Maar de De Weerts hadden ook een buitenverblijf "Ter Neuve" in Afsnee, een oude hoeve van de Predikheren die zij smaakvol ingericht hadden. Het werd een "salon" waar men ongedwongen van gedachten kon wisselen over kunst, poëzie, muziek. Graag geziene gasten waren er Virginie Loveling, Cyriel Buysse, Emiel Claus, Charles Doudelet.

Toch wel merkwaardig, die onweerstaanbare aantrekkingskracht die de Leie altijd uitgeoefend heeft op de artiesten.

Anna Cogen heeft veel geëxposeerd, in België zowel als in het buitenland. Net zoals haar moeder en haar grootvader kon ze aardig de pen hanteren en ze schreef vlot in beide landstalen, iets wat in die tijd niet zo evident was. Het was zij die de beweging in gang zette om een monument op te richten voor Emiel Claus aan de rand van het Park.

Zij stierf op 83-jarige leeftijd, 20 jaar na de dood van haar man.

13 mei 1618

Door octrooi wordt in Gent de Berg van Barmhartigheid opgericht. Deze “Berg” heeft gedurende meer dan 300 jaar een belangrijke en noodzakelijke sociale rol gespeeld.

Vòòr de oprichting ervan waren degenen die geld wilden lenen verplicht te passeren door de handen van allerlei “pussemiers”, anders gezegd: woekeraars. Er waren 2 grote klassen: de Joden die meestal kleine sommen op korte termijn uitleenden en de uit Italië afkomstige Lombarden die over het algemeen grote sommen op lange termijn uitzetten. Men kan zich een beeld vormen van de plaag die deze woekeraars betekenden wanneer men weet dat rond 1500 de interest zo maar eventjes 130 % bedroeg. Allerlei maatregelen van hogerhand hadden in 1575 de rente kunnen herleiden tot 32,5 %, maar ook dit was nog veel te hoog natuurlijk en een controle was trouwens moeilijk.

Er waren dus andere middelen nodig om deze plaag te bestrijden. Het is Wenceslas Coebergher, een zeer boeiende persoonlijkheid, die hierbij een belangrijke rol zou spelen. Deze Antwerpse schilder, architect, ingenieur die raadgever was van de Aartshertogen Albert en Isabella, had in Italië de werking kunnen bestuderen van de “Bergen van Barmhartigheid” en hij kreeg van de Aartshertogen de opdracht in de Spaanse Nederlanden analoge instellingen op te richten. Na Brussel, Antwerpen, Mechelen kwam ook Gent aan de beurt. Coebergher kocht het middeleeuws “Dondersteen” in de Meerschstraat (nu Bonifantenstraat), liet het afbreken en bouwde op de plaats de “Berg van Barmhartigheid” met voorgevel in de Abrahamstraat.

De instelling werd opengesteld voor het publiek in 1622. Men leende er op pand tegen een zeer kleine interest. In 1641 kon, dank zij een belangrijke schenking van bisschop Triest, een “Gratiskas” geopend worden die aan arme lieden leningen deed zonder interest. Dit kan men trouwens nog lezen op de gevel van het gebouw.

Men kon er van alles verpanden en ontving 65 tot 80 % van de waarde. Men kreeg 13,5 maanden tijd om het pand terug in te wisselen.

De “Berg van Barmhartigheid” sloot zijn deuren in 1929. Het sluiten van, zoals de Gentenaars zeggen, “den Birg, was een buitenkansje voor het Stadsarchief dat al lang aan het sukkelen was met plaatsgebrek. Het kreeg daar ineens een prachtige ruimte en ook de rekken die gediend hadden om de panden op te stapelen waren zeer welkom materiaal. Het opende er zijn deuren in 1932.

Het gebouw is nog steeds de moeite waard om het eens van dichtbij te gaan bekijken. En aangezien de Abrahamstraat slechts één minuutje wandelen is vanaf het Gravensteen...

13 mei 1668

Jan Van Cleef wordt opgenomen als “fijnschilder” in de Gentse schildersgilde. Jan Van Cleef mag zeker figureren in de galerij der Gentse kunstenaars, zij het dan ook dat hij geboren werd in Venlo in 1646 en hij in het doopregister genoteerd staat als “natuurlijke zoon van een katholieke soldaat”.

Van jongsaf was tekenen en schilderen zowat het enige wat Jan interesseerde. Papa soldaat trachtte zijn zoon van dit idee af te brengen, maar probeer maar eens een zoon die van iets bezeten is tot andere gevoelens te brengen. Verloren moeite dus en vader moest er zich bij neerleggen.

Jan gaat in Brussel in de leer in het atelier van Lodewijk Primo, een uitstekende historie- en portretschilder die 34 jaar in Rome gewerkt heeft. Hij had evenwel één groot nadeel: de man bezat een afschuwelijk karakter en slechts weinig leerlingen konden het lang bij hem uithouden. Na een tijdje geeft Jan Van Cleef het ook op en hij heeft het geluk te belanden in het atelier van de toen in Brussel verblijvende Gaspard De Craeyer. Daar komt hij tot volle ontplooiing.

De Craeyer beschouwt hem als zijn beste leerling waarin hij het volste vertrouwen stelt. Wanneer De Craeyer in 1664 Brussel verlaat om zich definitief in Gent te vestigen is Jan Van Cleef de enige leerling die hij meeneemt. Wanneer hij zijn einde voelt naderen geeft hij Van Cleef de opdracht zijn onafgewerkte schilderijen te voltooiën. Hij schildert vooral religieuze composities en grote allegorische voorstellingen. Men kan zich de vraag stellen of er in Gent wel één kerk of klooster was waar Van Cleef niet voor gewerkt heeft. Alleen al bij de Predikheren een 10-tal doeken, verder nog in de St- Michielskerk, de O.L.V.St-Pieterskerk, Heilig Kerst, Ekkergerem, St-Niklaas, St-Jacobs, enz.

Ook onze schepenen wisten de kunde van Van Cleef te waarderen: schouwstukken in de Rekenkamer van het Stadhuis en in de Commissiezaal. Andere zalen van het Stadhuis werden ook versierd met doeken van Van Cleef, zo het groot schilderij “De Inrichting van de Armenkamer” op de schouwmantel van deze kamer: een allegorische voorstelling die Keizer Karel in keizerlijk gewaad uitbeeldt, midden andere symbolen en mythologische figuren.

Jan Van Cleef stierf in 1716 en werd begraven in de St-Michielskerk.

13 mei 1717

Geboorte te Wenen van Maria-Theresia.

Zij regeerde ons land van 1740 tot 1780.

Alhoewel zij nooit de gelegenheid gehad heeft onze provincies te bezoeken was zij hier zeer geliefd en werd ze de “Moeder des Vaderlands” genoemd. Zij had 16 kinderen, waaronder Jozef II, Leopold II, Marie-Antoinette, Marie-Christine.

Zij stierf te Wenen op 29 november 1780.

13 mei 1742

Op deze 25e verjaardag van Maria-Therisia wordt haar lievelingsdochter Marie-Christine geboren.

Zij werd altijd voorgetrokken en dat zette soms kwaad bloed bij haar 15 broers en zusters.

Marie-Christine trouwde in 1766 met Albert van Saksen. In het huwelijkscontract werd het paar beleend met het hertogdom Teschen en werd hen de landvoogdij der Nederlanden beloofd. Maar het zou wel nog 15 jaar duren vooraleer het zo ver was. Het paar vertrok uit Wenen in 1781, richting de Nederlanden. Op 31 juli van dit jaar legde Albert von Saksen-Teschen, in naam van Jozef II, op de Vrijdagmarkt de eed af van Graaf van Vlaanderen.

In 1786 bezochten onze landvoogden Parijs waar ze in Versailles ontvangen werden door Lodewijk XVI. Bij die gelegenheid ontmoette Marie-Christine haar jongste zuster Marie-Antoinette die ze in 16 jaar niet meer gezien had.

Het paar werd hier opnieuw met veel pracht en praal onthaald in 1791, na de eerste Oostenrijkse Restauratie.

Op 5 juli kwamen zij aan aan de Keizerpoort waar ze opgewacht werden door de Hoogbaljuw, de 2 Voorschepenen en de Raadspensionaris. Nadat hen de sleutels van de stad overhandigd werden, werden de doorluchtige bezoekers in de stoet begeleid naar de St-Pietersabdij waar ze zouden logeren. In deze imposante stoet kon men o.m. waarnemen (allemaal in galakostuum natuurlijk): de stadstrompetters, de visverkopers, de vleeshouwers, 100 mannen van de St-Michielsgilde met brandende toortsen, het Magistraat, de 4 Hoofdgilden, een regiment dragonders, enz. 's Avonds en de volgende dagen was er het klassiek scenario: bijwonen van een vertoning in de St-Sebastiaansschouwburg, muziek op de verlichte Kouter, een Te Deum, banket voor 200 disgenoten in het Stadhuis, Venetiaans feest op de Coupure, bal in de schouwburg, etc. Na een verblijf alhier van 2 dagen vertrok het paar naar Brussel.

Marie-Christine was een begaafde vrouw die vloeiend verschillende talen sprak en een onbetwistbaar talent voor tekenen bezat. Zij stierf in Wenen in 1798. Albert liet voor haar in de Augustijnenkerk in Wenen een grafmonument oprichten in carraramarmer. Hij overleefde zijn vrouw 24 jaren. Het was een goed huwelijk geweest, maar het was dan ook, voor één keer, geen politiek huwelijk.

13 mei 1793

“Syne K.H. den Aerds-Hertog Charles-Louis van Oostenryk-Lorreyne, Gouverneur-Generaal der Oostenrijkse Nederlanden, heeft syne plichtigen intrede gedaen in de Stad Gend, onder het losbranden van het grof geschut, het spelen van den Beyaerd, het luyden van de Triumphen van alle de klokken der selve Stad.”

13 mei 1825

K.B. waarbij aan de Universiteiten het onderwijs in de scheikunde en werktuigkunde “toegepast op de nuttige kunsten” wordt ingevoerd.
Dit lag aan de origine van de Nijverheidsschool.

13 mei 1835

De Gemeenteraad benoemt Joseph Mengal tot eerste directeur van het Conservatorium.

Joseph Mengal werd geboren op 27 januari 1784. Van jongsaf bleek zijn begaafdheid voor de muziek. Toen hij nog een kind was leerde zijn vader, die hoornist was in het orkest van de Opera, hem dit instrument bespelen. Terwijl volgde hij ook vioollessen. Als 12-jarige trad hij reeds op in het publiek als violist en op zijn 13e speelde hij de partij van de 1e hoornist in het orkest van de Opera. Zonder opleiding zette hij zich aan het componeren. Het is de Prefect van het Scheldedepartement Faipoult die hem naar Parijs stuurde om zijn studies te voltooien aan het Conservatorium. Hij wordt kort nadien ingelijfd in het muziekkorps van de Grenadiers van de Keizerlijke Garde en trekt als muzikant met zijn regiment naar Italië, Oostenrijk en Pruisen. Na zijn legerdienst gaat hij nog vlug een Eerste Prijs Hoorn halen aan het Conservatoire en wordt dan geëngageerd bij het orkest van de Opéra Comique van Parijs. Zijn eerste opera “Une Nuit au Château” wordt opgevoerd in Parijs in 1818. Hij zal er nog 6 andere schrijven die daar 20 jaar op het répertoire zullen blijven staan en die ook onmiddellijk in Gent gespeeld worden. Hij is nu een bekend man en Talleyrand die een grote bewonderaar van hem is, nodigt hem ieder jaar uit voor een verblijf in zijn kasteel te Valençay.

In 1824 komt hij terug naar België en wordt Directeur van de Opera in Gent, maar dat schijnt hem minder goed te liggen, want het wordt geen succes. Hij gaat dan maar doen wat hem beter ligt en wordt dirigent van het orkest van de Opera, eerst in Gent, dan in Antwerpen en in Den Haag. In 1835 vinden wij hem terug in Gent. Zoals gezegd werd hij belast met de directie van de zo pas gestichte “Stedelycke toon-en zangkonst-bewaerschool”. Hij zal die instelling tot grote bloei brengen en onderwijst er zelf 3 vakken: harmonie, compositie en hoorn. Twee van zijn leerlingen die het ver brachten waren Karel Miry en Auguste Gevaert. Hij overleed in Gent op 67-jarige leeftijd en werd begraven op het Campo-Santo.

13 mei 1843

Geboorte van Paul De Smet de Naeyer.

Hij was ongetwijfeld de voornaamste figuur uit het gekende geslacht van

textielnijveraars, naar wie de De Smetstraat genoemd werd.

Na zijn middelbare studies aan het St-Barbaracollege gaat hij Rechten studeren aan de Universiteit. Maar iemand van dergelijke afkomst is niet bestemd om advocaat te worden en hij vindt onder meer zijn weg in het zakenleven: hij werd beheerder van 33 maatschappijen, was lid van de beheerraad van de Algemene Spaar- en Lijfrentekas en directeur van de “Société Générale de Belgique”.

Zijn echt terrein ligt evenwel op het politiek vlak waar hij zo wat alle echelons zal doorlopen: in 1886 wordt hij volksvertegenwoordiger voor de Katholieke Partij, later senator, minister van Financiën, eerste minister, minister van Staat. Hij speelde een belangrijke rol bij de totstandkoming van Congo-Vrijstaat. Dat weet Leopold II te waarderen en hij verleent hem in 1900 de adellijke titel van Graaf. Alhoewel hij geen directe rol speelde op het gemeentelijk vlak kon hij, wegens zijn politieke invloed en het feit dat hij zich steeds Gentenaar voelde, heel wat verwezenlijken voor onze stad. Het is immers ook aan hem te danken dat het Kanaal van Terneuzen verbreed werd. Dat de stad op het einde van de vorige eeuw het Gravensteen kon aankopen en restaureren was in grote mate te danken aan een tussenkomst van de Staat en daar zat Paul de Smet de Naeyer voor iets achter.

Hij was Ere-Voorzitter van het Comité van de Wereldtentoonstelling van 1913. Het einde ervan mocht hij evenwel niet meemaken, want hij stierf nog geen 2 maanden voor haar sluiting.

Zijn herinnering wordt bewaard in het “Miljoenenkwartier”, de Grondwetplaats aldaar werd in 1918 herdoopt in Graaf de Smet de Naeyerplein.

13 mei 1880

Dood van Lieven De Winne.

Een van de knapste portretschilders die ons land ooit gekend heeft werd geboren in 1821. Hij kwam ter wereld in het ijzerwinkeltje dat zijn ouders uitbaatten op de hoek van de Zonnestraat en het Koophandelsplein. Toen de Zonnestraat in 1828 verbreed werd verhuisde het gezin naar de Kraanlei.

Zijn vader sterft in 1835, Lieven is dan 14 jaar. Het jaar daarop laat hij zich inschrijven aan de Academie, maar in 1840 schaft de stad de schildersklas af en Lieven zet zijn studies verder in het persoonlijk atelier van Felix De Vigne op de Lievekaai.

Zijn moeder sterft als hij 21 is en op Lieven's schouders rust nu de last voor de opvoeding en de studies van zijn broers en zusters, de 5 die nog overblijven van een gezin van 9 kinderen. Geen wonder dat sommigen spreken over zijn mager en triestig gelaat en hem bestempelen als een stille, sombere werker. Tien jaar later krijgt hij van het Provinciebestuur gedurende 3 jaar een subsidie om zijn studies te gaan vervolmaken in het buitenland. Hij trekt naar Parijs en

installeert zich op de Boulevard de Montparnasse, samen met zijn goede vriend Jules Breton, een Franse schilder die hij heeft leren kennen toen ook deze een leertijd volbracht bij Felix De Vigne in Gent.

Terwijl hij nog in Parijs is wordt een “St-François” van hem, die hij geëxposeerd had in Brussel, aangekocht door ... de toekomstige Leopold II.

Zoals alle grote artiesten blijft hij heel zijn leven studeren en als hij 38 is trekt hij naar Holland om zich te gaan verdiepen in de oude portretmeesters.

In 1861 vestigt hij zich in Brussel. Hij is nu -terecht- een van de meest gezochte portretisten. Gekende figuren worden door hem op het doek vereeuwigd, onder hen Theodore Verhaegen, François Laurent, Bisschofsheim, Louis Roelandt, Frère-Orban en niet het minst Leopold I waarvan hij verschillende portretten maakt. Zonder te weten dat de auteur Lieven De Winne was hebben miljoenen mensen het portret bekeken van Leopold I, het stond immers afgebeeld op onze oude bankbriefjes van 1.000 fr.

Lieven De Winne stierf te Elsene en werd aldaar begraven, maar 2 jaar later werd hij overgebracht naar het kerkhof van de Brugse Poort. Zijn grafmonument werd gebeiteld door zijn goede vriend Paul De Vigne, een neef van zijn oude leermeester.

13 mei 1890

Geboorte te Stuttgart van Heinrich Wandt.

Hier bekend als auteur van het in 1920 te Berlijn verschenen boek “Etappenleven te Gent”.

Toen hij 14 jaar was verschenen zijn eerste kinderverhalen in het “Stuttgarter Tageblatt”.

Zwerfde door vele landen en speelde metser, stalknecht, kelner, tolk, gids, scheepjongen. Volgde ook nog cursussen van Architectuur aan de Technische Hogeschool.

Deze anti-militarist deserteerde uit het Duits leger in 1913. Hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf, maar gemobiliseerd in 1914. In 1915 werd hij gekwetst en na zijn herstel afgekeurd voor de actieve dienst. Hij werd secretaris van de militaire hoofdgeneesheer in Gent.

In 1916 stichtte hij hier een clandestiene “Gentsche Soldatenbond”.

Hij beweerde dat hij van Gentse afkomst was en dat een van zijn voorvaders, ene Johan Jacob Hendrik Wante, een Gentse wever was die uitweek tijdens de 16e eeuwse godsdiensttroebelen.

13 mei 1896

De stad verkoopt de gronden van het Pakhuis aan de Staat.

In 1887 besloot de stad het Pakhuis af te breken om op de vrijgekomen plaats

een Nederlandse Schouwburg te bouwen. Het gebouw was wegens zijn architecturale waarde wel geklasseerd, maar dit vormde blijkbaar geen bezwaar. De Staat gaf zijn toelating tot de afbraak in 1891 en de eerste aanbestedingen gebeurden op ... 22 augustus 1895.

Maar op 1 januari 1896 kregen wij een nieuw stadsbestuur en dat was niet zo bijzonder ingenomen met de uitgekozen plaats voor de bouw van een Nederlandse schouwburg, vandaar de beslissing om het hele geval aan de Staat te verkopen. De Staat zou er nog eens 10 jaar over doen voor de bouw van wat eens onze “Grote Post” was.

13 mei 1927

Dood van Ferdinand Hardijns.

Hij had in 1885 een artikel ingestuurd naar de “Vooruit” dat sterk opviel en waardoor hij vlug in de hogere partijraad werd opgenomen. Deze hoofdredacteur van de “Vooruit” die ook tientallen jaren gemeenteraadslid was speelde een belangrijke rol in de strijd voor het Algemeen Stemrecht.

Hugo COLUMBIEN